

му сърдце. *Зк. 203.* **Посъживи́** са пооживлюсь: Благодаря! Каза Бо-
лиъ който ся посъживи (*Спасибо! сказалъ Б. оживая*). *Р. 159.* Слънчо-
вытѣ зари блѣстяха радостливо върху образа му, и съ веселата имѣ
топлина ся посъживи. *Р. А. 82.*

Посѣскамъ *м. св.* прошиплю: Зміята като посѣскала подумала.
Сб. 107.

Посѣхнѣ *м. св.* высохну: Недо, бела Недо! Што си повенела И
си посѣхнала, Като китка невенъ? *В. 203.* И га гледа што ке види!
Бело лице помремняло Ц'рни очи посѣхнале. *В. 133.* Лициту да ти
пусхнѣ, Снагата да ти пуххнѣ, Кусата да ти улети. *Бонч. 164.*

Посѣдѣ *м. св.* побраню: Залибихъ либе хубаво, Алá би мláдо-
глупаво: Язъ го покáрахъ посѣдихъ, Онó се мláдо расѣрди. *Б. II. 66.*

Потáенъ *пр. 1)* тайный: Афъ роки доржи ду два сребрени ключ-
че, С' техъ си заключе ду два потайни кладнеци. *Вв. 58.* Че отишла
на Дунав на вода Че се скрила Янка на потайно мѣсто. *Д. 57, 14—*
15. 2) скрытный: Той е много потáенъ.—**Потáйно нар.** тайкомъ.

Потаешката нар. притаясь: И ето сѣдимъ ние потаешката и
чѣкаме милите гостене. *К. II, 186.*

Потáйница *с. ж. эпитетъ сабли:* Си изва'и сабя потайница,
ѣ пресече на Ламіа коси. *М. 145.*

Потайъ *м. св.* скрою, утаю: Има почти година време отъ като
сж потаени оражията въ тази земя (Германия: 1873). *Л. Д. 1875 р. 14.*

Потаж са *1)* притаясь, спрячусь: Потая ся ясно слънце, Постави и
поглѣдай Ка са чедо дели отъ рождена майка. *М. 557.* Кога ся лозе
копае, а баба са потае. *Ч. 170. 2)* смолкну: Сичко са вече потае, сич-
ко са свърши (подиръ зборѣтъ). *Зк. 185.*

Потéглѣ *м. св. въ дѣйств. знач.* понатяну: „Никола е тръгналъ
изъ лошавиятъ пѣтъ. Потѣгли му дизгинете“... *З. 212. Въ средн. знач.*

1) отправлюсь: Завчясь възседать по единъ конь и потеглили утрѣнъ-
та рано непознати и задружно. *Х. I, 16.* И тѣй рѣкохъ да потѣглѣ
на кждѣто ми виждатъ очи-тѣ изъ онзи островъ. *ib. 12.* Сръбіе-ти по-
теглили камъ югъ та въ VII вѣкъ дошли и захванѣли всичкѣ-тѣ стра-
нѣ. *Л. Д. 1869 2)*—на добрѣ, стану поправлятьсѣ: Дойде ми охота
за ѣденіе, и въобще потеглихъ на добрѣ. *Р. С. 55. 3)* потерплю, по-
страдаю: Дорде бѣше синѣтъ ми солдѣтинѣ нѣ си дбста потеглихмѣ.
Отъ какъ са върна, видѣхмѣ пакъ рахѣтъ.—**Потéглѣ** са потянусь:
Що-то оставѣли ядры животни ты и ся потеглили по пушинады-ты и
по морскы-ты глѣбочины. *Л. Д. 1872 р. 152.*

Потéгнѣ *м. св.* **Потáгамъ** *м. дл.* поправляю, -яю; починаю, по-
чиниваю: Домакыны-ты пѣешкомъ прѣдѣтъ, плетѣтъ, шѣтъ или по-